

cenzní činnost. Svědčí o tom jeho příspěvky do *Časopisu pro moderní filologii* v letech 1947-1949, kde systematicky zmapoval odborné publikace o francouzské literatuře uveřejněné v době druhé světové války. Velkou péčí věnoval předmluvám k překladům francouzských klasiků, které vycházely v 50. letech – Corneille, Cyrana de Bergerac, Lesage, Diderot, Baudelaire, Maupassanta, Rollanda. Jedná se vlastně o vědecké studie, z nichž některé byly zahrnuty do knihy *Po stopách realistických tradic francouzského písemnictví* (Brno, SPN 1958). Vedle tohoto hlavního proudu vznikly další, neméně významné stati, např. K otázce francouzského literárního baroka (*Hommage à Fr. Trávniček et à F. Wollman*, Brno 1948), Nové vydání překladu Rabelaisova díla (*Časopis pro moderní filologii*, 1954, s. 30-36), K literární gnoseologii francouzského kritického realismu (*SPFFBU*, 1956, D 2, s. 26-39), Denis Diderot a snahy francouzského osvícenectví (*SPFFBU*, 1965, D 12, s. 57-73) aj.

S odstupem let lze možná lépe ocenit, že Novákovy soudy nezastaraly. Je kupodivu, jak dobře se dokázal ubránit dobové ideologizaci. Tím více vynikne faktografická přesnost, jemnost analýzy, schopnost posoudit relevantní aspekty, ať už se týkaly hodnocení mezikulturních vlivů, či jednotlivých literárních trendů a osobností. Dílčí studie usnadnily Otakarovi práci na jeho nejrozšířenějším díle *Slovníku francouzských spisovatelů. Francie, Švýcarsko, Belgie, Lucembursko* (Praha, Odeon 1966). Je to kolektivní dílo, kolem něhož Otakar Novák soustředil význačné české a slovenské romanisty – Josefa Kopala, Jiřího Látdala, Antona Vantucha, Antonína Zatloukala, Jaroslava Fryčera, Jiřího Šrámka aj. Novákova je tu celá koncepce, koordinace, formulace a také větší díl hesel. *Slovník* se na více než tři desetiletí stal jedinou souhrnnou informační příručkou, než jej doplnil *Slovník francouzsky píšících spisovatelů* (Praha, Libri 2002), redigovaný Novákovým žákem Jaroslavem Fryčerem.

Své přednášky o francouzské literatuře Otakar Novák vydal nejprve jako skripta a později přepracoval a shrnul do knižní publikace *La Littérature française des origi-*

nes à la fin du XVIIIe siècle (Brno, Univerzita Jana Evangelisty Purkyně 1973). Koncizní, jasná francouzština, hutná a přitom přehledná faktografie svědčí o nadhledu odborníka, o kvalitách stylisty. Dokládá, proč byl Otakar Novák velkým profesorem, vzorem svých studentů.

P. KYLOUSEK

K nedožitému jubileu Mgr. Marty Teyschlové

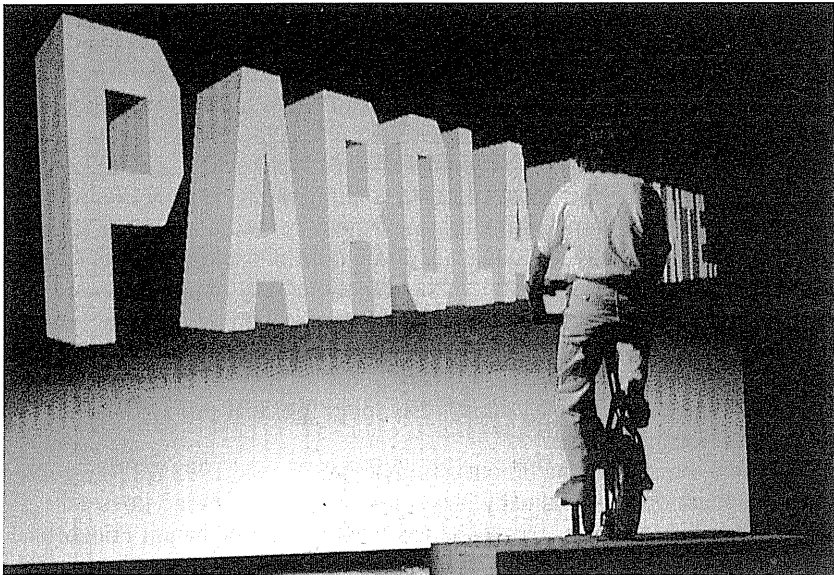
Dne 1. července letošního roku jsme si připomněli nedožitě osmdesáté narozeniny naší nezapomenutelné kolegyně Mgr. Marty Teyschlové, odborné asistentky Centra jazykového vzdělávání MU.

Mgr. Teyschlová, rozená Novotná, se narodila ve Svitavách 1. července 1924. Její rodiče brzy poté získali zaměstnání v rodině brněnského gynekologa a porodníka dr. Bittmanna a přesídlili do Brna. Mgr. Teyschlová tak vyrůstala v podnětném prostředí rozvíjejícím její vztah k umění, hudbě, literatuře a zejména její nadání pro cizí jazyky. Po maturitě na III. reálném gymnáziu v Brně (1947) se věnovala studiu angličtiny a němčiny a absolvovala Filozofickou fakultu brněnské univerzity. V té době byla již manželkou MUDr. Otakara Teyschla a matkou dvou synů. Působila nejprve jako překladatelka a tlumočnice, externě učila němčinu na Státní jazykové škole v Brně. Jejím prvním univerzitním pracovištěm se stala Přírodovědecká fakulta, na které spolupůtvářela koncepci výuky cizích jazyků pro budoucí specialisty nefilologických oborů. Když se v roce 1969 obnovovala Právnická fakulta tehdejší Univerzity Jana Evangelisty Purkyně, stala se vedoucí nově vznikajícího oddělení odborné jazykové přípravy. Pro vybudování tohoto pracoviště a zakotvení jím realizované výuky ve studijním programu oboru právo byla tou nevhodnější osobou nejen díky svým zkušenostem, odpovědnosti, pečlivosti a rozhledu, ale též díky své přirozené autoritě, korektnímu, přímému a vyrovnanému jednání, kultivovanému vystupování. V dobách normalizace se tyto její kvality stávaly spíše solí v očích někte-

rých ambiciózních osob, zvláště bylo-li možno poukázat na nedostatečnou politickou angažovanost Mgr. Teyschlové ve službách minulého režimu. Její odchod z vedoucí funkce byl zákonitým důsledkem nastolených poměrů. Mgr. Teyschlová nepatřila k lidem, kteří lpěli na svých pozicích a stávēli na odív své křivdy. Toto životní období jí však stálo hodně sil i vzhledem k těžké osobní ztrátě, když ve svých 54 letech ovdověla. Působila pak až do svého odchodu do důchodu jako učitelka odborné angličtiny a němčiny na Právnické fakultě UJEP, rozvíjela základy, z nichž dodnes vycházíme při vymezování rámce požadavků na jazykové znalosti budoucích právníků, vychovávala mladší kolegy, byla autorkou učebních materiálů pro výuku odborného jazyka. Po roce 1989 se znovu vrátila mezi nás, aby v pomohla při zajišťování kurzů němčiny a angličtiny v době, kdy se dramaticky zvýšil počet přijímaných studentů a kdy se nedostávalo kvalifikovaných odborných sil. K nutným aktualizacím ve výuce přistupovala obdivuhodně a s nevyčerpatelným elá-

nem. Po stránce lidské jsme v ní měli tu nejlepší kolegyni. Byla přímá a zásadová, nekonfliktní. Měla smysl pro humor a jemnou ironii, již korigovala některé zbytečně vypjaté situace. Byla nám skutečnou oporou. Právě během devadesátých let, kdy byly potřeby inovace oboru a tím také týmové spolupráce objektivně největší, byla Mgr. Teyschlová jednou z hlavních strůjkyň dobré a kolegiální atmosféry na našem oddělení. Své pedagogické působení u nás ukončila v roce 1998, tehdy již bojující s nemocí, které dva roky nato podlehla. V roce 1994 obdržela medaili a vyznamenání děkana Právnické fakulty Masarykovy univerzity za dlouhodobou pedagogickou a publikační činnost. Naposledy jsme se s ní setkali na akademické půdě v roce 1999 při dvojitém výročí založení a obnovení Právnické fakulty MU, kdy byla oceněna medailí za zásluhy o její rozvoj. Paní Mgr. Marta Teyschlová zůstane navždy s námi v našich vzpomínkách.

M. ŠEDOVA, R. ŠOPOVOVA

Jeffrey Shaw and Dirk Groeneveld, *The Legible City*, 1988